Ruský mnich dokázal tři anděly znázornit nejen v jejich rozhovoru. Zviditelňuje nám i nejniternější vztah, který určuje život tří božích osob: Je to **„bytí v lásce**“ “.
Velkým tématem ikony je pohyb lásky od jedné osoby k druhé. To znamená: nikdo z těchto tří si neuzurpuje čest.
Andrej Rublev poukazuje na božské tajemství: Náš Bůh se nechová jako modly tohoto světa, které myslí jen na sebe, strhávají na sebe pozornost a uzurpují si všechnu čest. Náš Bůh vždy žije „ve vztahu k druhému“. Vždy se zaměřuje na ostatní.
Zde se dává a podporuje bez toho abych nejprve něco požadoval. Zde se sklání jedna naslouchající osoba k druhé a obdarovává ji svojí láskou.

Je to dík za převelikou lásku Otce, jemuž se Syn a Duch svatý sami vydávají v odpověď.

Tato odpověď díků je tak silná, tak mocná, že rozpoutává pohyb, podobný bouřkové přeháňce.
Pohyb, který přesahuje vnitřní božský prostor a celé stvoření vtahuje do svého míru a odevzdání.

Dokonce i strnulá hora a zelený strom - dva obrazy neživého a živého stvoření - se mají podílet na tomto pohybu.

Všechno a všichni na tomto světě mají být oživováni Duchem svatým a skrze Ježíše přenášeni k Otci.

Jejich jednota lásky chce nás lidi přivést do otevřeného otcovského domu, přichystaného k našemu přijetí.

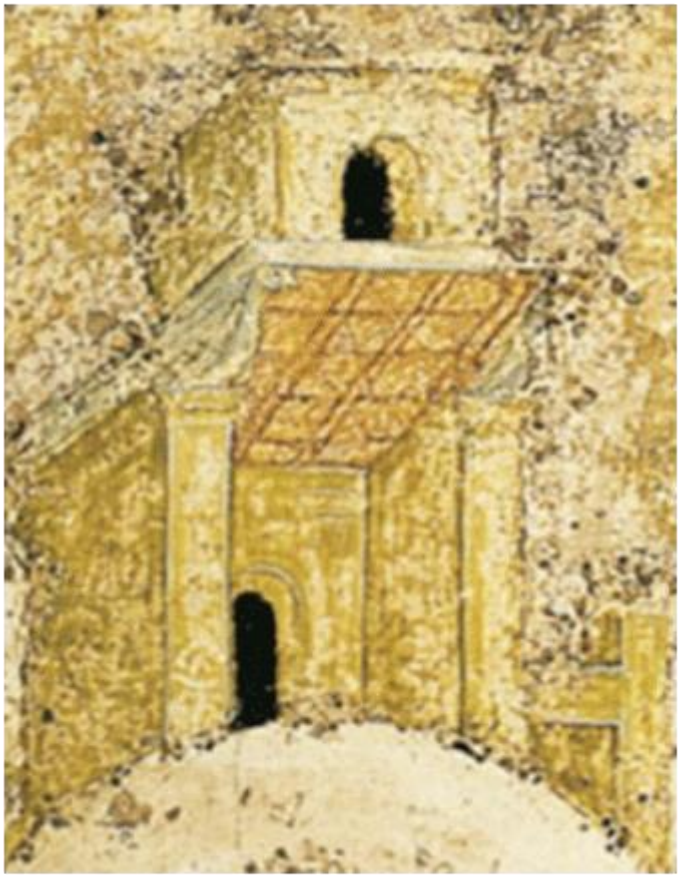

Lidé se mají vrátit domů – být doma!

Bůh záměr s námi je:

za prvé - zacelit náš přerušený kontakt s ním

za druhé - být obdarováni plností Boží lásky.

Otec chce svůj lid proměnit (přetvořit) v lásku.
Chce, aby
se každý s láskou setkal,
vrátil se domů
a nakonec se sám láskou stal.

Tohle všechno chce uskutečnit!

Jaký to svatý úmysl – jaký to zázrak lásky!

Uprostřed obrazu namaloval Andréj Rublev naplněný kalich, v němž je zakomponována hlava beránka. (na kopiích kopie z netu není rozeznatelná

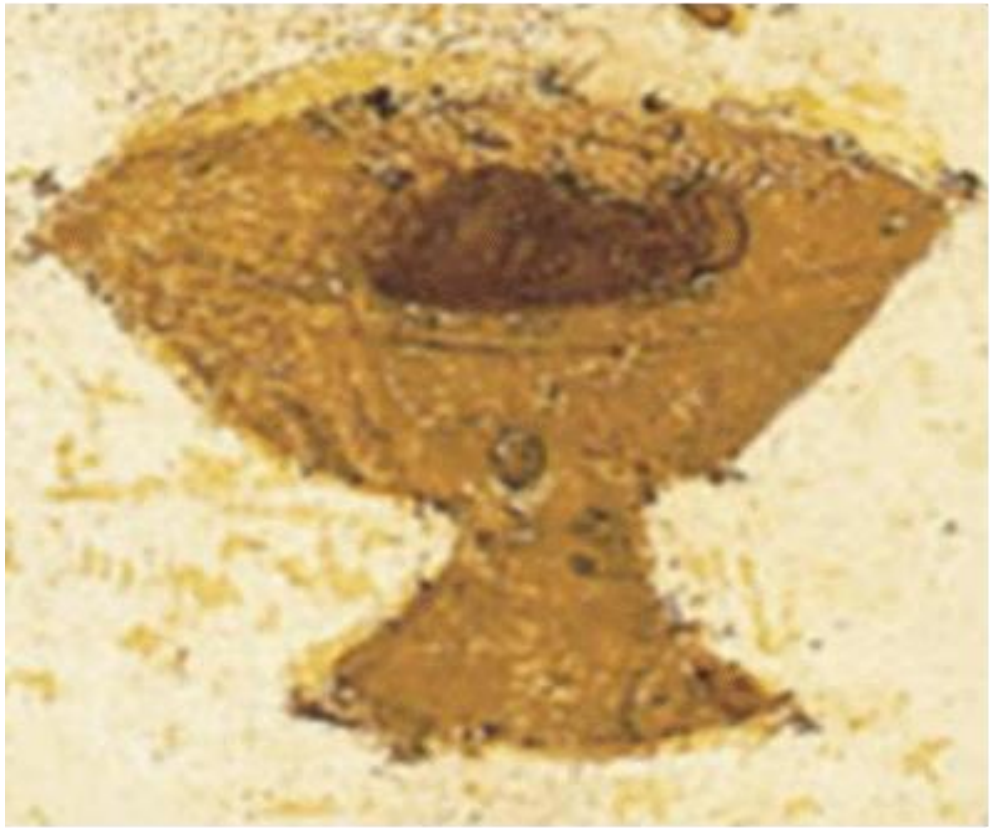

Ve Starém zákoně je beránek nejčastějším obětním zvířetem (*např. při vyjití z Egypta- pesach smrt přeskakuje dveře potřené krví beránkovou).*

V ikoně se beránek v kalichu stává vyjádřením Synovy obětní cesty.

Znázorňuje - vyjevuje se tak usnesení trojjediného Boha:

Sám Ježíš Kristus se má stát smírčí obětí za hříchy světa!

Gesto, kterým Otec ukazuje na kalich, je zdrženlivé a přesto nezpochybnitelné.

Je jasným pokynem a zároveň vřelým pozváním na jedinou možnou cestu, na kterou se má Syn vydat.

Tento pohyb rukou je ale také důkazem té největší otcovské lásky.

Prsty ukazují nejen na kalich, ale lze je také považovat za žehnající ruku.

Jaký to zázrak lásky!

Otec žehná svému vlastnímu Synovi, aby se obětoval za svět, aby svět byl spasen.

(gesto vyjadřující nesmírnou Boží lásku k člověku- vzdává se své jednoty -části sebe sama, viz rozhovor a společné Ano k této cestě)

Syn se souhlasně naklání k Otci

a toto poslání přijímá .

Synova ruka těžce spočívá na stole.

Výraz jeho tváře naznačuje,

že si je vědom břemene svého úkolu.

S prosbou o pomoc a podporu se Synova hůl přiklání k andělu Ducha svatého.

S tichým „smutkem“ Duch svatý vyjadřuje svou připravenost s pomocí od začátku až k dokončení díla vykoupení.

On je svatý pomocník-podporovatel!

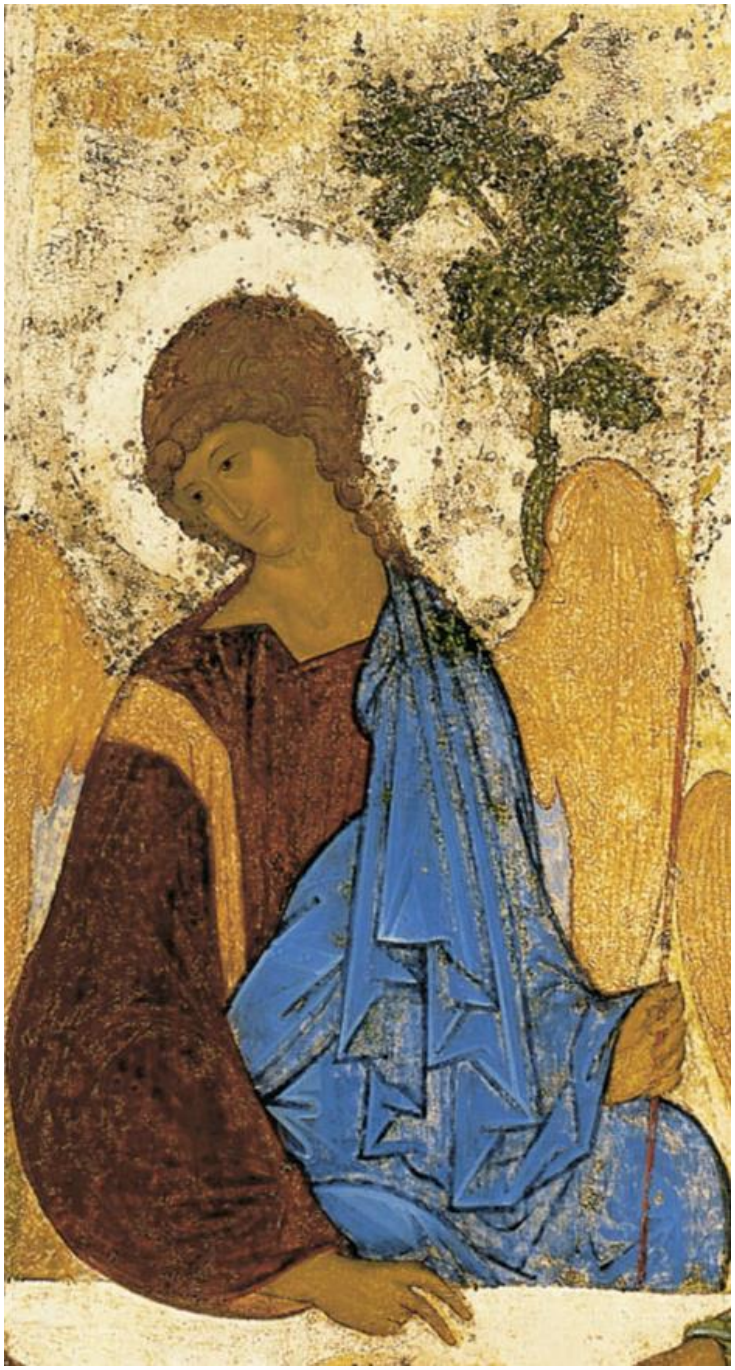

Vykoupení bude uskutečněno na stromu života.

Jeho dřevo je již připraveno a jednoho dne z něho bude stlučen kříž.

Bude k němu přibit ten, kdo na něm v poledním slunečním žáru krvácejíc zemře.

Strom se sklání k synovi, aby ho přijal jako to nejkrásnější ovoce.

Spása lidí se stane skutečností skrze krev oběti.

Ne však skrze krev obětního zvířete, ale skrze krev Ježíše, Syna Božího.

Jeho, jednou pro vždy prolitá krev, způsobí vykoupení na věky.

(….tak i Kristus byl jen jednou obětován, aby na sebe vzal hříchy mnohých Židům 9:28).

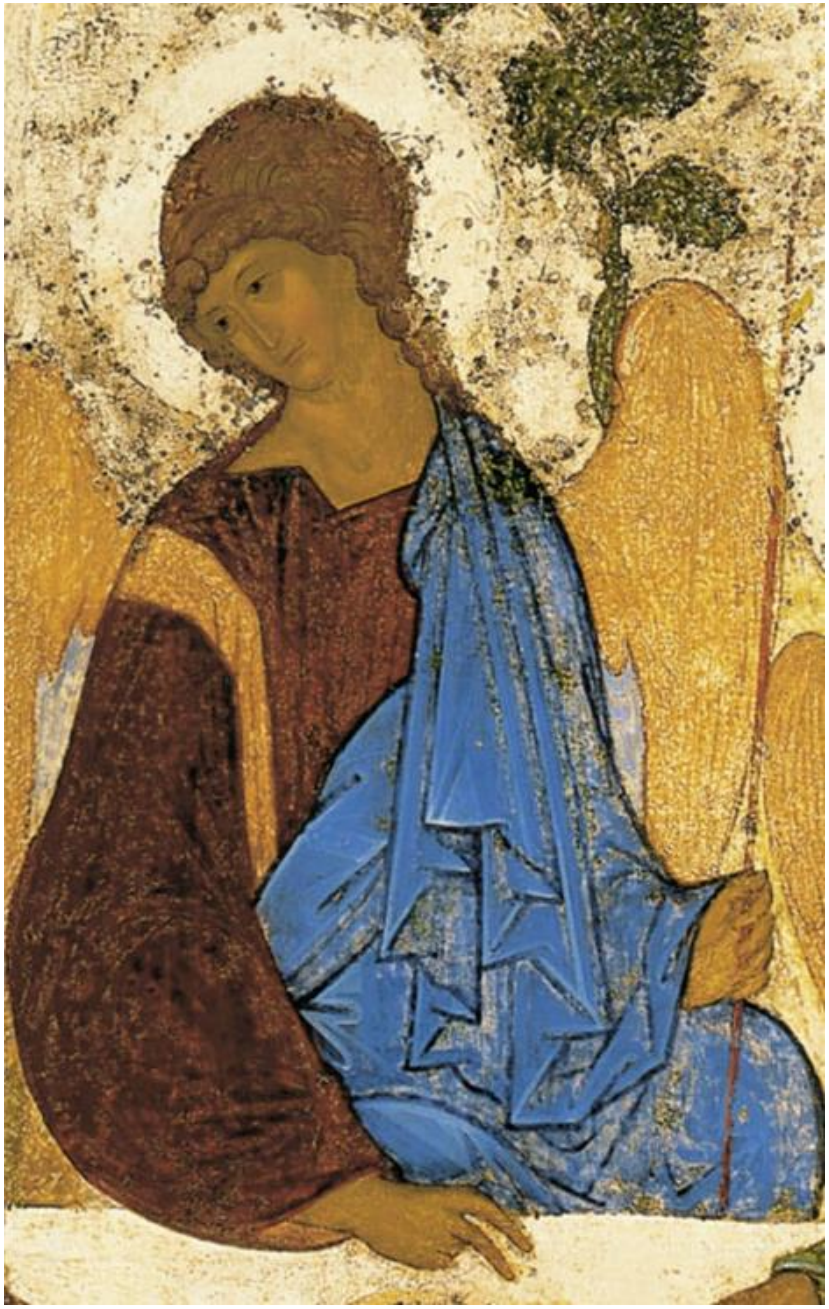

Krvavě rudá jeho spodního šatu ukazuje na krvavé provedení spasitelského díla.

„Proč je tvůj úbor krvavě zbarven a tvé roucho jak toho, jenž v lisu šlape?“ ptá se prorok Izajáš Mesiáše. A dostává Mesiášovu odpověď: *„Sám jsem šlapal v lisovací kádi a nikdo z národů se mnou nebyl. “* (*Izajáš 63:2, 3)*.

Ježíš musí vystoupat na Golgotu – na horu hanby a smrti před jeruzalémskými hradbami! Lidé jej budou pronásledovat, dokud jim konečně nepadne do rukou. Pak jej přibijí na kříž.

A na něm dokoná svou oběť. Otec přijímá jeho krev jako zástupnou oběť za všechny lidské hříchy(viny).

Chceme-li my lidé spásu, smíření, nový začátek s Bohem,
musí Ježíš projít tímto potupným utrpením!
Je to cesta, jež musí být vykonána.
Víme, že Syn Boží šel touto cestou až ke konečnému výkřiku: „Dokonáno jest!“. Ježíšova smrt se pro nás stala mostem... Jeho smírčí smrt nám otevřela cestu k Otci. Smrt je pohlcena vítězstvím!

Nyní se spojení člověka s Bohem Otcem stalo možným.

(P*ro spásu člověka nebylo vzkříšení těla důležité. Je to znamení proto, abychom uvěřili. Bůh nepotřeboval ani žádné smírčí oběti-miluje člověka od počátku. To jen člověk ve své porušenosti není schopen tuto lásku přijmout. Potřebuje důkaz-v představě nic není zadarmo-potřebuje oběť. Člověk si vymyslel oběti, ne Bůh. Bůh tedy řekl: Ať je po vašem, ukážu vám, jak moc vás miluji.)*

Jak ale dosáhnout jednoty s trojjediným Bohem?

Bůh volá: „I kdyby vaše hříchy byly jako šarlat, zbělejí jako sníh, i kdyby byly rudé jako purpur, budou bílé jako vlna.“ (Izajáš 1:18).
Kdo se – vědom si své viny – obrátí k Otci, Bůh mu jako marnotratnému synu (Lk 15), setře slzy z tváře, slzy lítosti a pokání.
Vrátit se domů -tam, kde nebeský Otec odpouští vinu a dává nám přístup do společenství svaté Trojice.

Ale kudy se tam dostat?
Když procházíme kolem skupiny andělů, máme pocit, že jejich křídla jsou jakousi hradbou (k přístupu k věčnému domovu).
Ale když sklouzneme pohledem dolů, vidíme vpředu otvor - tam, kde se sbíhají lavičky, kam směřují jejich hole.

Tam, může být člověk z temné vzdálenosti od Boha osvobozen.
Pokud bude chtít.
Lidský hřích a bída musí ustoupit božskému světlu a radosti.

Ale chce ten člověk?
Tam dole maluje Andréj Rublev pro hříšníka omilostněného Bohem vchod do božského společenství.

Pohleď!
Zde dole, mezi podnožkami bočních andělů, je volný prostor.
Již víme, že má tvar kalicha, který směřuje vzhůru k oltáři.

Právě touto cestou k sobě ve své lásce
trojjediný Bůh člověka přitahuje. Tudy vede cesta do společenství s Bohem, který se nad námi smilovává.
Oltářní otvor, který Andrej Rublev ukazuje na přední straně, nám říká, jaká má být naše cesta k Bohu, naše skutečné povolání.

Otvor v oltáři je pro ostatky mučedníků.

I pro nás je jen jeden vchod do kruhu Nejsvětější Trojice: je to vchod, který vede otvorem pro mučednické relikvie.

Na cestě láskyplné ochoty přinášet oběti jsme i my, jako Ježíšovi učedníci, zahrnuti do věčného rozhovoru božské Trojice. Ne jako němí diváci nebo neslyšící posluchači, ale jako aktivní konverzační partneři.
Jsme přijímáni jako děti Boží, abychom měli společenství s Těmi, jejichž láska ke spasení nás zasáhla a které nade vše milujeme.
On, obětní beránek Boží, nás také činí ochotnými se obětovat. On, trpící služebník Boží – Ježíš – zná i naše utrpení, která jsou ovšem pomíjivá. On však zůstává Věčný.

Ruský mnich zná cestu utrpení. Proto nás upozorňuje na přístup do hlubin, k této jediné možnosti, kde je nám Bůh nejblíže. Jsme zváni, my všichni, kteří se lopotíme a jsme obtíženi vinou, abychom navždy – neporušitelně – zažili jednotu s Ním v nové smlouvě.

Nakonec se znovu zahleďme na tři osoby na ikoně – adorace na závěr.

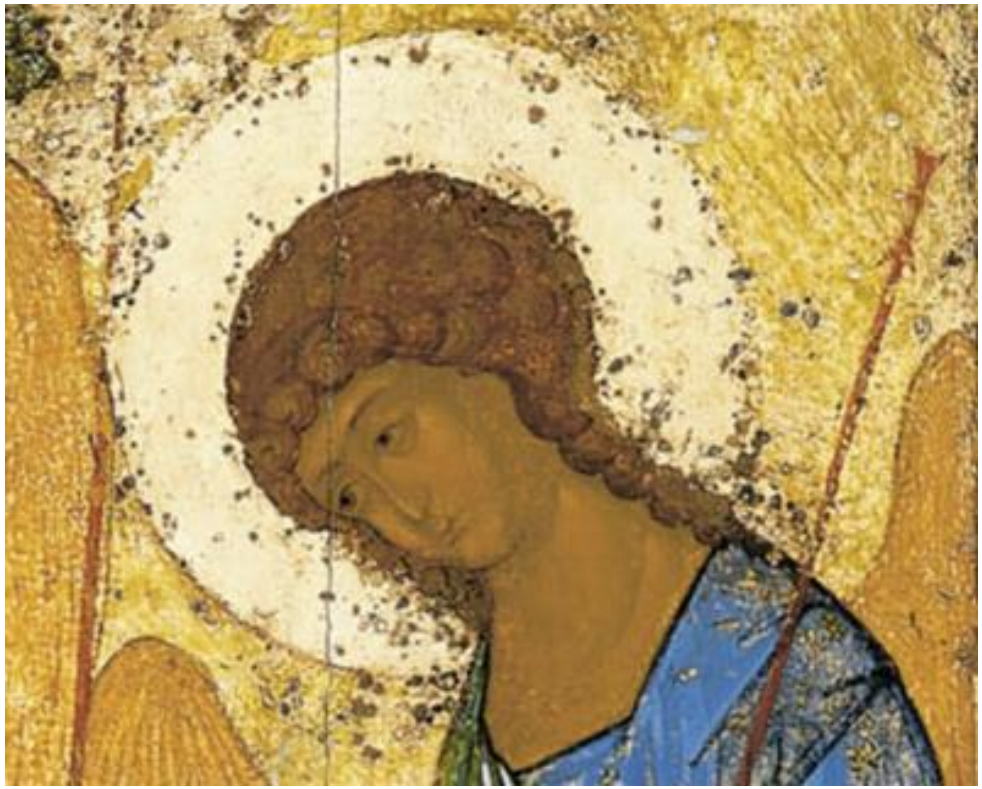

Duchem svatým jsme přijímáni do koloběhu věčné Boží lásky.

Jako nás Bůh ze všech stran obklopuje, tak nás také svým Duchem prostupuje.

Svatý Duch nás uvádí do veškeré pravdy a volá v nás (z nás): "Abba, milovaný otče-tatínku!"
Duch svatý je živou nadějí.

Ó svatý Duchu živého Boha!
Skrze víru nyní vděčně poznáváme, že jsi v nás přítomen.
Děláš náš život novým, naplňuješ jej důvěrou v Boha a živou nadějí.
Učíš nás hledět na Syna-Ježíše Krista, Pána nade vším.

Ježíšovu tvář namaloval Andrej Rublev tak lidsky!

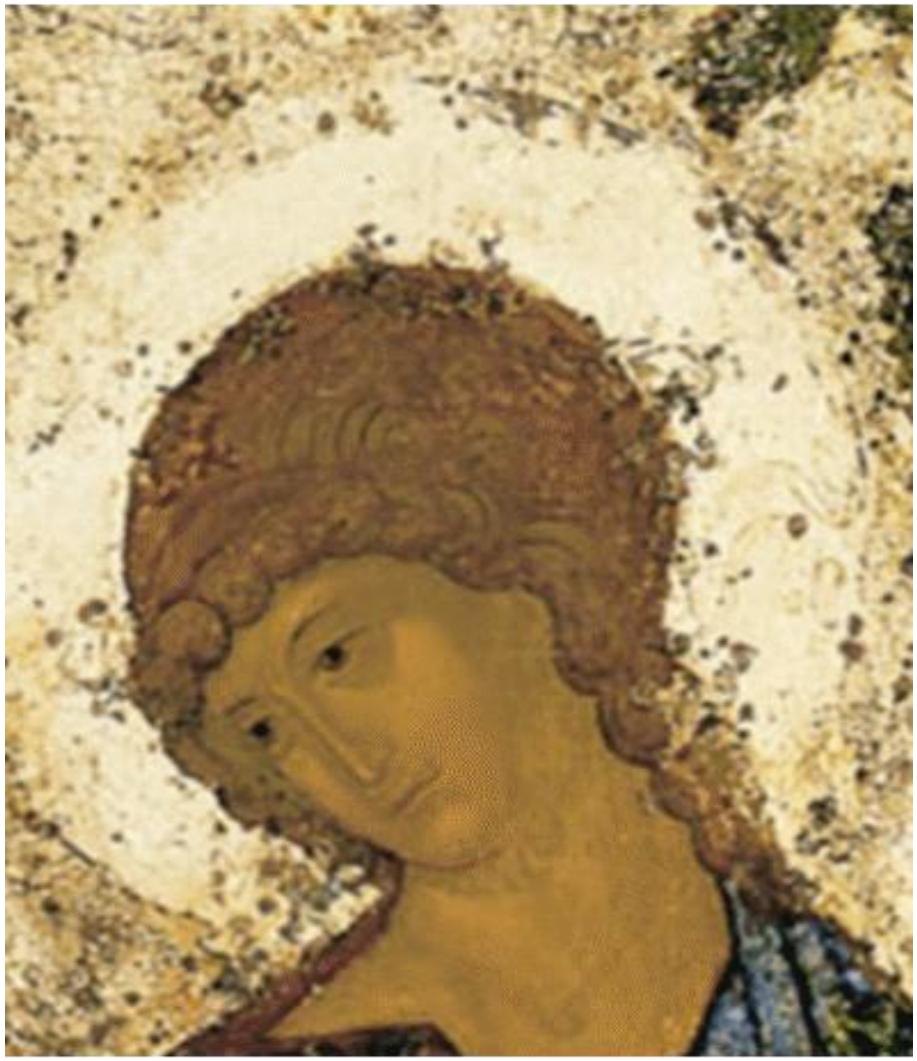

Jeho rysy jsou měkké a plné citu.
Svědčí o míru a pokoře.
Mluví v této postavě někdo, kdo před Bohem tvrdě a neúprosně bojuje o své poslední slovo
(své Ano)?
Ach ne, jeho tvář prozrazuje, že toto naprosté ano Boží vůli pro něj bylo těžké, ale že to už vyslovil a nyní žije jen v Bohu.

Pane Ježíši Kriste, Synu Boha živého, skláníš se k Otci v naprosté důvěře.
I my se nyní můžeme jako děti sklánět ke svému otci.
Stal se naším otcem skrze tvé utrpení a tvoji smrt – v náš prospěch.
Přijmi naše díky, naši lásku, naše odhodlání k životu v oddanosti.

Z otcovské postavy k nám a hluboko do nás proudí mír.

Boží pokoj proniká svět.

Přichází i k nám a obklopuje nás.

Ano, nebeský Otče, ty jsi Láska.

Tvůj záměr s námi je jasný:
sláva tvého Krista nás proměňuje.

Proměňuj náš život v Jeho pokoj, v Jeho krásu, v Jeho lásku.

Otče, jsme tady!

Skrze láskyplnou jednotu trojjediného Boha vzniklo pro nás lidi něco zcela nového:

Boha, trojjediného Boha, můžeme milovat-a podle jeho původního obrazu spolu žít jako smíření, jako bratři a sestry.

Trojjediný Bože, rozněcuješ v nás touhu být bratrsky jedno s těmi, kdo tě milují, a uschopňuješ nás zůstat v jednotě, aby svět uvěřil.

(…aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že ty jsi mě poslal. J17,21)

Proto náš život ústí do věčného chvalozpěvu díků:

Aleluja!

Bože, Ty třikrát svatý a trojjediný Bože:

Ty jediný jsi hoden být Bohem.

Aleluja!

Amen.